

У вези с основним принципима примјењивим у овом случају Европски суд се позвао, између осталих, на пресуду *Шпадијер против Црне Горе* број 31549/18, 9. новембар 2021. године. У наведеној пресуди је у ставу 85 (с даљњим позивањем на предмет *Nicolae Virgiliu Tănase против Румуније* [ВВ] број 41720/13, став 125, 25. јуни 2019. године, и предмет *Söderman против Шведске* [ВВ] број 5786/08, став 78, ЕCHR 2013) наведено да, иако је суштински циљ члана 8 Европске конвенције заштита појединца од произвољног мијешања јавних власти, додатно може постојати позитивна обавеза својствена дјелотворном поштовању приватног живота, која може укључивати усвајање мјера у области међусобних односа међу појединцима. У ставу 87 исте пресуде (с даљњим референцама) наведено је да је Европски суд претходно сматрао да појам приватног живота укључује физички и психички интегритет лица.

Чињенице на којима се заснива представка тичу се психолошког интегритета подносиатељице представке и њеног сексуалног живота, а обоје спада у личну сферу заштићену чланом 8 (види *Шпадијер*, горе цитиран, став 87, и *Carvalho Pinto de Sousa Morais против Португалије* број 17484/15, став 35, 25. јули 2017. године). У ту сврху се треба одржавати и у пракси примјењивати одговарајући правни оквир који пружа заштиту од насилних радњи приватних лица, укључујући и узнемиравање на радном мјесту.

У контексту напада на физички интегритет лица Европски суд се позвао на одлуке у којима је изражено становиште да такву заштиту треба обезбиједити коришћењем дјелотворних кривичноправних механизма (види *Реметин против Хрватске* (број 2) број 7446/12, став 70, 24. јули 2014. године, с даљњим референцама). Када напади на физички интегритет долазе од приватног лица, Конвенција не захтијева нужно кривично гоњење нападача уз помоћ државе како би се обезбиједила права подносиоца представке из Конвенције (види *Сандра Јанковић против Хрватске* број 38478/05, став 50, 5. март 2009. године).

Када су у питању мање озбиљна дјела међу појединцима која могу да наруше психолошки интегритет указано је на већ успостављену праксу Европског суда да адекватни правни оквир који пружа заштиту не захтијева увијек да постоји ефикасна кривичноправна одредба која регулише конкретно дјело. Правни оквир такође може обухватати грађанскоправне лијекове који могу да обезбиједје довољну заштиту (види *Шпадијер*, став 89 с даљњим референцама, и *А, Б и Ц против Летоније* број 30808/11, став 151, 31. март 2016. године).

Коначно, Европски суд је истакао да је већ у неколико наврата сматрао да кривични поступак треба организовати тако да се неоправдано не угрожавају живот, слобода или безбједност свједока, а посебно жртава позваних да свједоче, нити генерално њихови интереси који потпадају под заштиту члана 8 Европске конвенције (види, за више детаља, у контексту жртве сексуалног злостављања дјеце, *У. против Словеније* број 41107/10, став 103, ЕCHR 2015 (изводи), с даљњим референцама). У наведеној одлуци је истакнуто да интереси одбране треба да се доведу у равнотежу с интересима жртава које се позивају да свједоче. Кривичне поступке који се односе на сексуална кривична дјела жртве често доживљавају као мучење, нарочито када нису спремне да се суоче с оптуженим. Ова су обиљежја још израженија када је у предмет укључено малољетно лице. Стога, у таквим поступцима могу да се предузму одређене мјере да би се жртва заштитила, уз услов да се те мјере могу помирити с адекватним и дјелотворним остваривањем права на одбрану.

Осим тога, поступак се не смије водити тако да се лице које је пријавило узнемиравање стигматизује, односно да му се крше права зајамчена чланом 8 Конвенције (види, *mutatis mutandis*, *Ј. Л. против Италије* број 5671/16, став 136, 27. мај 2021. године, и *Sanchez Cardenas против Норвешке* број 12148/03, ст. 33–39, 4. октобар 2007. године).

Европски суд је указао и на праксу у предмету *Libert против Француске* (број 588/13, § § 38–39, 22. фебруар 2018. године) с обзиром на то да је жељезничко предузеће у својини државе и да, стога, представља јавну власт чије поступање, само по себи, може укључити одговорност државе према Европској конвенцији.

Коначно, указано је на међународне инструменте, посебно на Европску социјалну повељу и Конвенцију о спречавању и борби против насиља над женама и насиља у породици (Истанбулска конвенција) које од уговорних страна захтијевају да предузму потребне законодавне и друге мјере за заштиту права и интереса жртава (ст. 41–44 пресуде).